

Shape of a Nation 2017 (Deel 2)

Dag 0 Duiven voorbereiding : begin deel 2

Het is inmiddels 2017 geworden. Het is mei. Het was een lange winter, niet echt koud maar wel donker en lang. Een paar korte mooie dagen, maar van echt motorrijden is het niet gekomen. En dat is jammer want de eenpersoonsmotorclub heeft dankzij een flink stijgende bitcoin koers de grijze GS kunnen inruilen voor een rode GS-Adventure. Wat was namelijk het plan?

In de aanloop naar dit epische project was er contact met Nick Sanders, wereldreiziger en motoravonturier uit Wales. En hoewel ik in april 2017 naar Marokko wilde, overtuigde hij me om mee te gaan met een inspirerende tocht naar alle vier windstreken van Wales: the Clover Leaf Experience. In mei 2017. Dat betekende dat ik niet naar Marokko kon. Gelukkig organiseerde Nick ook een reis naar Marokko, maar dan eind september-begin oktober. Perfect! Dus ik heb met mijn vrouw overlegd en zal, voorafgaand aan de Clover Leaf een week besteden aan mijn Shape of a Nation rit. Tot zover alles geregeld: overtocht naar Engeland en transport van mij en de motor naar Zuid-Spanje. Ik zie het helemaal zitten.

Om me goed voor te bereiden neem ik deel aan twee trainingen bij Berrt : Bush-Mecanic die je traint om met tape en ijzerdraad je motor aan het rijden te houden, en Bush-Medic die je leert om met plakband en takjes te spalpen en hoe je veilig iemands helm af doet. Beide een aanrader.

Totdat eind maart het nieuws komt van Nick, dat de Marokko-reis een week vervroegd is in verband met verplichtingen die hij met zijn sponsor Yamaha heeft. Ai, dat betekent dat ik vluchten en transport moet gaan omzetten, hetgeen toch wel wat problemen oplevert. En een week of zo later komt hij met het nieuws dat de Clover Leaf waarvoor ik intekende niet doorgaat in verband met te weinig inschrijvingen. Tsjja, daar kan ik niets mee en moet dus Wales cancellen. En weer twee dagen later krijg ik een opdracht voor een project tot eind oktober. Dus Marokko gaat ook niet door.

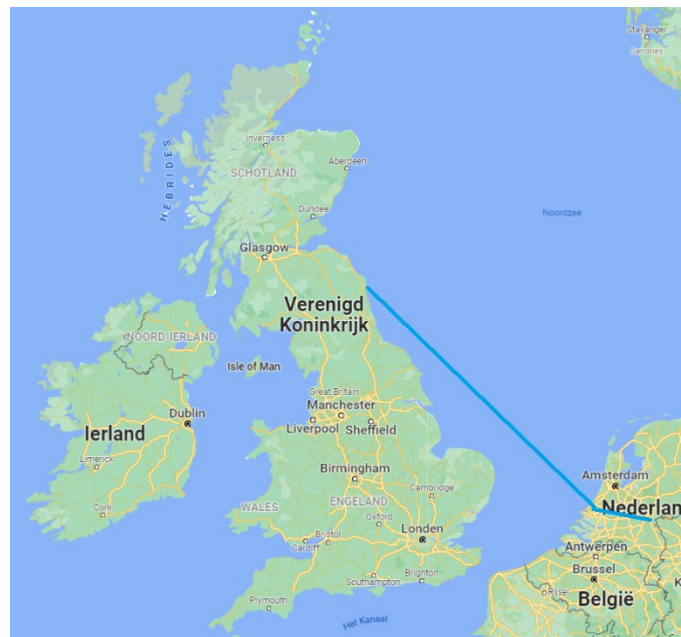
Daarom nu volledige focus op deel twee van The Shape of a Nation. Te beginnen op 2 mei, 17:00 uur in de haven van IJmuiden.

Een beetje laat maar toch net op tijd heb ik de eerste drie nachten geboekt. Die eerste drie dagen zal ik over een paar eilanden rijden en jemig de pemig wat zijn die overnachtingen daar gruwelijk duur. Of volgeboekt. Jongejonge wat moet het daar druk zijn. De Ferry van Islay naar het vasteland was zelfs voor een motorfiets volgeboekt dus ik moet pas einde middag vanaf Port Ellen vertrekken.

Maar goed, we zijn goed voorbereid en, omdat ik maandag en dinsdag nog voor het werk op pad moet (dinsdag in het strakke motorpak, zonder stropdas) staat vandaag, zondagmorgen, de rode motor gepakt te wachten op het avontuur. En ik zit ernaast. Ook te wachten. En te denken of ik overal aan heb gedacht (vast niet) en of ik niets ben vergeten (vast wel).

[<Top>](#)

Dag 1 Duiven naar IJmuiden

Vandaag begint het met een gevoel alsof ik het al eens eerder heb meegemaakt. De kinderen studeren en zijn er niet en mijn echtgenote is 's morgens al vroeg vertrokken naar het werk. "Tot over 2 weken, veel plezier, gedraag je". Buiten miezert het en om alles rustig in te pakken zet ik de motor onder het zonnenscherm.

Vervolgens trek ik het pak aan om tussendoor nog even een BV op te richten, hierover meer op een andere website.

Buurvrouwen Karin en Els en ook buurman Anne wensen me een goede reis en hopla ik ben weg.

Binnendoor over de Veluwe via Kootwijk naar Lelystad met miezer op het vizier. Niet leuk maar dat is niet zo heel erg. Ik ken deze weg, een paar jaar geleden reed ik hier tweemaal per week richting een klant in Andijk in Noord-Holland. Deze klant wilde me vandaag nog even spreken, vandaar dat ik deze omweg neem naar de veerboot.

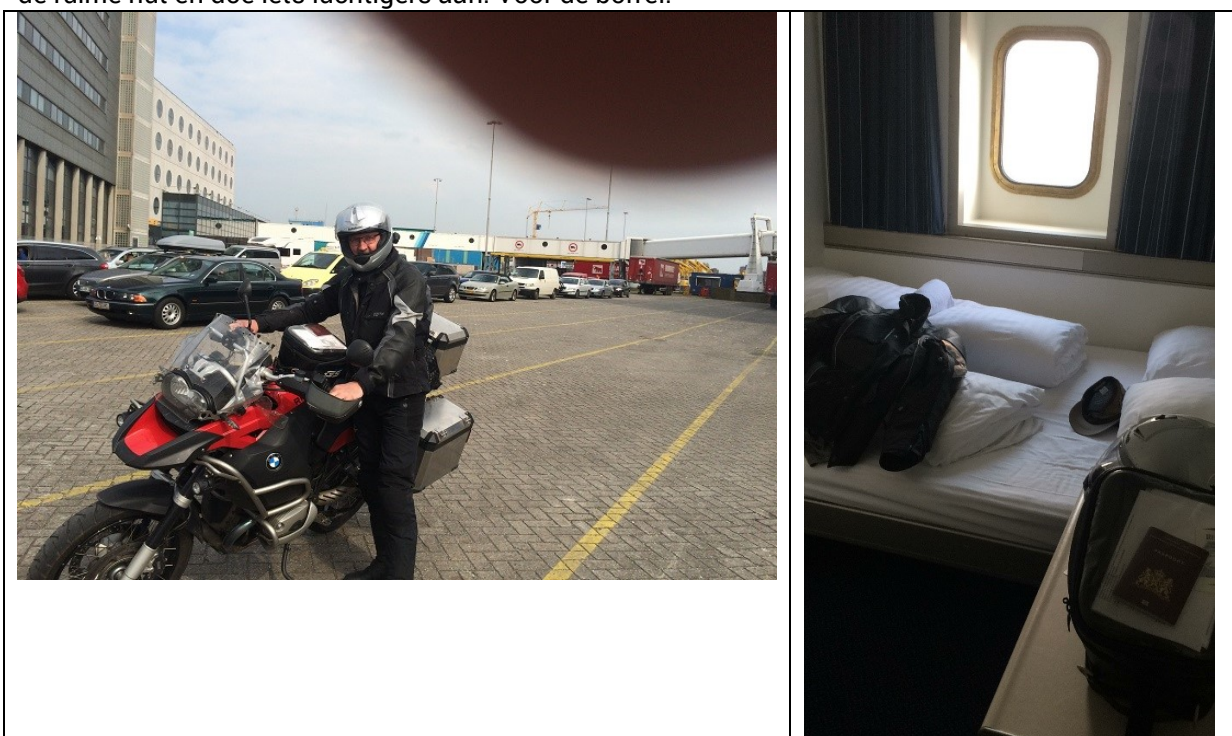
Op de dijk van Lelystad naar Enkhuizen komt de zon erbij. En met de zon stijgen ook de vliegjes op. Met tientallen tegelijk nemen ze ongewenst plaats op de voorkant van de motor en natuurlijk ook met honderden tegelijk, vol op t vizier.

Aan de overkant kan ik bij de Esso alles een beetje schoonmaken, neem tegelijk een lunch in de vorm van koffie en een broodje.

Het was een leuk gesprek in Andijk en mogelijk volgt hier nog wat werk uit. Een paar oude bekenden gesproken en ook zij wensen me een goede reis.

Dan neem ik een alternatieve weg naar IJmuiden, eerst binnendoor dan toch iets directer omdat ik een beetje op tijd op de boot wil zijn. Net in IJmuiden geeft de brandstof indicator aan dat ik wel eens zou kunnen gaan tanken. Met een volle tank kan ik zeker vijfhonderd kilometer rijden dus Oban morgen moet wel kunnen.

Bij de Ferry aangekomen sta ik in de rij met nog een viertal motoren. Een divers groepje met een Triumph Tiger, een knalgroene Speed Triple, een stemmig grijze TDM900 en een wat oudere Africa Twin met een joekel van een topkoffer. En over die topkoffer worden de komende uren voldoende grappen gemaakt. Ik kom er achter dat de heren naar Fort William gaan, naar de Trial-6daagse. Schijnt een belevenis te zijn. Ik maak een fotootje van hen en zij een van mij. Daarna is het tijd om het scheepsruim in te rijden en de motor vast te maken. Met alleen de tanktas en een helm ga ik naar de ruime hut en doe iets luchtigers aan. Voor de borrel.

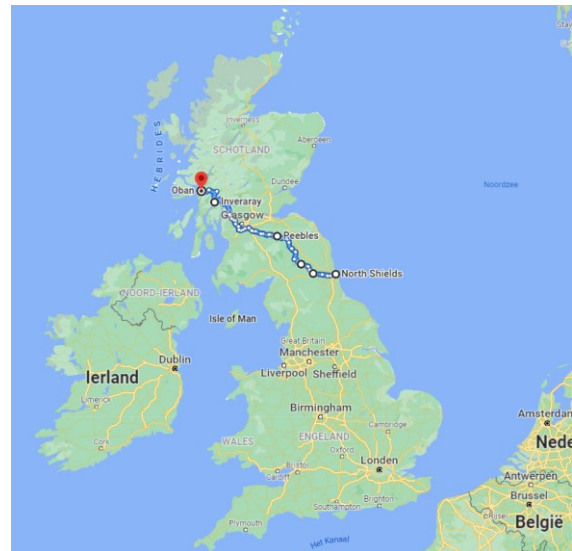
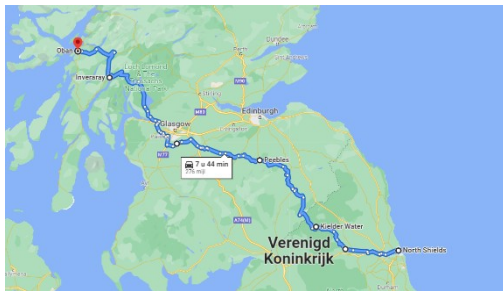
Door het hele schip heen struikel je over de Franse jongeren. En aan dek raak ik met een paar van hen aan de praat. Een schoolreisje naar Edinburgh. Deze jongeren zijn internationaal georiënteerd, geen Le Pen maar Europeïen. Ook de heren van de Trial kom ik tegen, met zijn vieren struinen ze het schip af. Geen idee wat ze zoeken? Vertier voor vier?

Zelf loop ik even de scheepswinkel in, want ik weet dat daar een whiskyproeverijtje staat : tientallen flessen met daarnaast een aardige Filipino die kleine slokjes voor je inschenkt. Ik raak met hem aan de praat over reizen en motoren. Ondertussen proef ik Whisky. Zoals een uitstekende Macallan Fine Oak en een verrassend lekkere Laphroaigh PX.

Dan is het tijd voor het diner. Super Seven Seas Buffet met Vis, vlees en vegetarisch voorafjes. Om je vingers bij af te likken. Dan beetje friet, 3 blokjes zoetzuur varken en twee teriaki beefreepjes. Begin vol te raken. Nog heel klein toetje. Dan gaat paps toch maar slapen. Een dromerige nacht volgt. In een heerlijk bed (echt waar) en met het geluid van harde wind op de achtergrond. Het geronk van de motor is af en toe niet hoorbaar. "Een prima hut", snurk ik.

20170503 Dag 2 Newcastle naar Oban

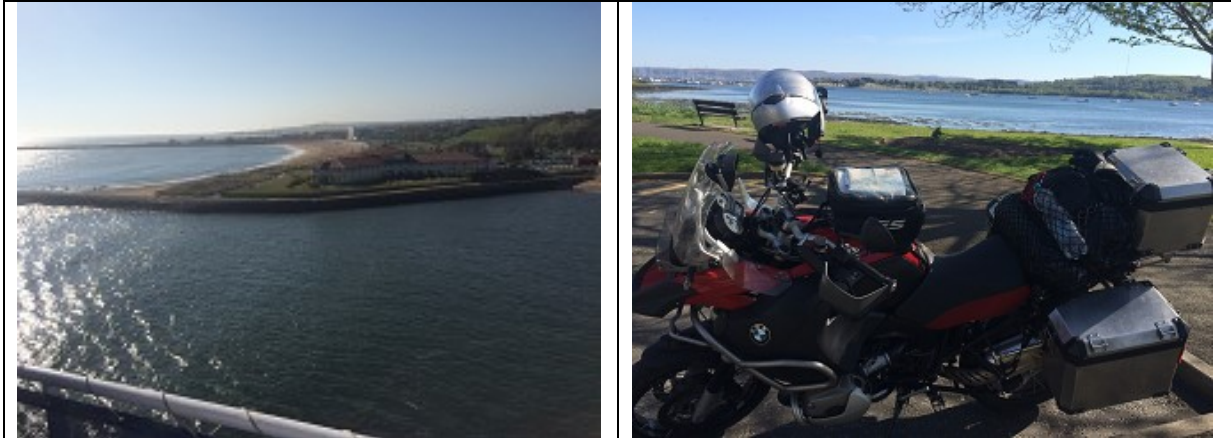
De ochtend begint voor ons Nederlanders weer een uur te vroeg. In Engeland is het een uur later. Net als vorig jaar ontbijt ik met een koffie en een lekker müsli bolletje aan dek in de zon. Het is wel een beetje fris en er staat ook een beetje (koude) wind. Niet zeuren want het is droog en de voorspellingen zijn perfect.

Als de boot in de buurt van de kade komt verstoppen honderden reizigers de trappen naar de autodekken. Waarom toch die haast? We hebben tijd genoeg en na het van boord gaan moeten we toch weer in de rij staan voor de douane. En dat is stom! Want ze hebben de aanrij-route lichtjes bergop gemaakt. Dus alle auto's en motoren moeten draaien en weer schakelen en remmen en zeker voor motorrijders is dat slap stom. Als ze dat nu eens licht bergafwaarts zouden doen, dan kan al het

verkeer met de motor uit rustig in de vrij naar het hutje rijden waar Jan met de pet vraagt of wij de helm even afzetten om te zien of de foto wel klopt.

Even een tip: ga niet in de rij staan waar alle motorrijders staan want die rij is echt veel langzamer.

Ik rij Engeland in, heerlijk die eerste paar rotondes. Sommige groepjes motoren zie je elkaar al meteen kwijt raken. Lachten, gaan ze netjes aan de rechterkant van de weg op elkaar wachten. Links rijden man!

Langs diverse wegoopbrekingen en met hulp van TomTom die me langs een file leidt, ga ik via een stuk van de Hadrians wall naar Kielder Water, een stuwmeer met veel toeristische attracties. Aan het meer hou ik een korte pauze.

Binnendoor zoek ik kronkelwegen naar Selkirk waar ik een sandwich en pint melk als lunch neem. Ik betrap me een uurtje later op gapen dus ga voor een koffie en een mars naar Peebles. Fris rijdt de eenpersoonsmotorclub weer verder en prompt, als we een rotonde ronden, stappen kordaat vier stoere mannen de weg op. "Hallo mannen!" roep ik. En ze kijken verrast om. Want het zijn de vier van de boot. Wat een toeval dat zij hier zijn, dat ik hier ben en dat ik net langskom als zij willen oversteken. . .

Na Peebles ga ik onderlangs voorbij aan Glasgow en geraak in de heuvels van hoger Schotland. Via Kilsyth en Drymen kom ik bij de fjorden van Inveraray en schiet een foto van zowel het dorp als van het kasteel.

Dan gaat het richting Oban en ik kan het niet laten. We rijden aan het einde van een mooie dag ook nog over een Glen Lonan: 12 km single track met jonge lammetjes en oude hooglanders, jachtvogels en zelfs een overstekend ree-beest. Jawel. Ruig hoor.

Als ik in Oban ben aangekomen heb ik al snel het B&B gevonden waar vorig jaar deel 1 van de toer is geëindigd. Morgen gaat vanaf hier deel 2 beginnen.

Snel haal ik de koffers er af en zet deze in de gang. "Het is rustig", zegt meneer Hamilton. Ik denk dat er gewoon maar 1 kamer bezet is met een eenpersoonsmotorclub. Die kamer loop ik in en ga lekker douchen in de douche in de kast.

Na het dagelijkse telefonische contact met het thuisfront en het o zo verdiende blikje bier gaan we zo meteen maar eens even eten. Kijken wie of wat ik tegenkom.

Slenterend langs de kade is het uitzicht over het water magnifiek. Achter me straalt zowaar een stuk regenboog in de blauwe lucht. Voor me beginnen de lichtjes in de stad over de haven te schijnen.

Daar moeten toch wel restaurantjes zijn?

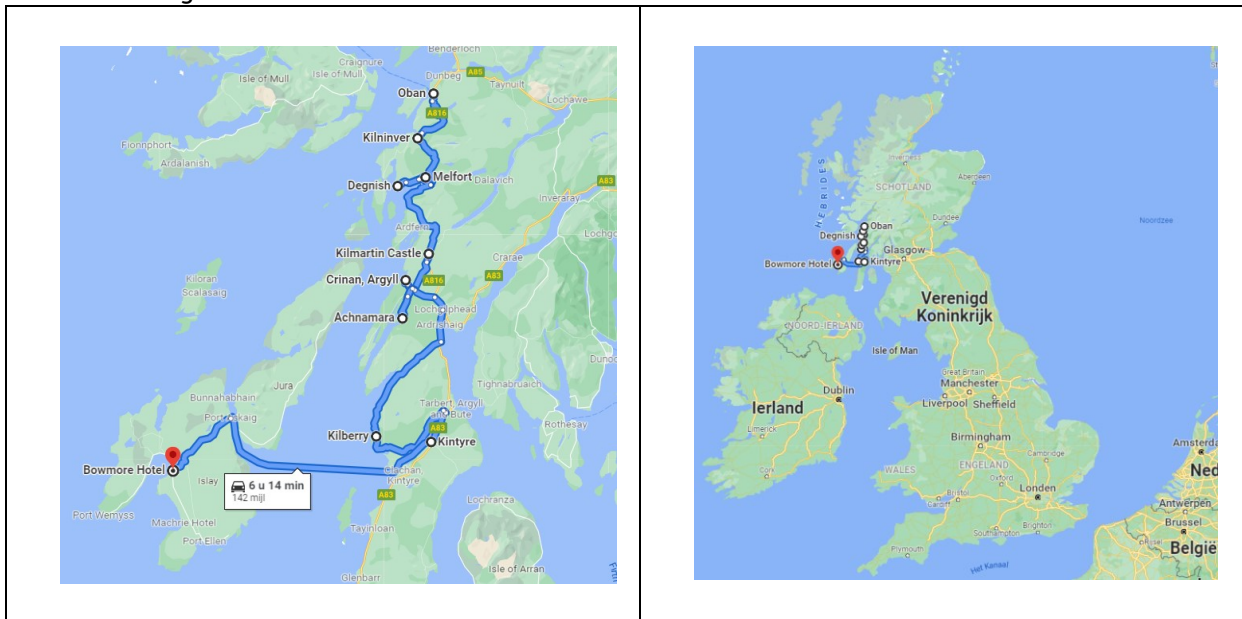
Nou nee. Dicht of gesloten. Alleen die pizzeria van vorig jaar is open, net als de snackbar. Er hangt wel een dikke rook over het water en het ruikt naar een soort van Barbecue. Als ik op zoek ga, zie ik opeens vuur en rook op de heuvel naast de stad. Een aantal brandweerlieden kijkt en loopt rond. Geen paniek, zeker een oefening.

Genoeg geroken, nu naar een tafeltje. Op zoek naar voedsel loop ik langzaam door het centrum terug naar het B&B en uiteindelijk neem ik plaats in de bar schuin tegenover. Onder het genot van een

hamburger met friet kijk ik naar schaars geklede maar zwaar getatoeëerde dames en slonzig geklede en ongeschoren pummels die proberen te pool-biljarten. Pintje weg, bordje leeg. Einde mooie dag.

20170504 Dag 3 van Oban naar Bowmore

Na het onvermijdelijke wakker worden, ondanks het uitstel dat me door de sluimerstand van de wekker gegund wordt, volgt het inpakken van de tassen en het wassen van de haren. Dan naar beneden voor het ontbijt met een gesprek over politiek, wat uiteindelijk niets oplevert, zoals verwacht. Doen we niet meer, niets voor mij.

Mr Hamilton is echter geduldig en beleefd zodat we toch als vrienden afscheid nemen. Vooral omdat ik zelf grapjes maak over de grootte van de motorkoffers en het bijbehorende gewicht. Het is de eerste echte dag van deel 2 en nu denk ik al dat ik veel te veel heb meegenomen.

Maar goed, het is droog en zonnig en ik neem de A816 naar Kilninver en dan de B844, de weg naar Claghan Seil met de beroemde Easdale Atlantic Bridge. Dit blijkt een schattig paars bebloemd stenen bouwwerk te zijn. Met een parkeerplaats met postkantoor.

De weg voert naar Melfort en verder, het heeft geen zin, ik weet het. Het is een doodlopende single track tot aan Degnish. Omdat het weer zo mooi zonnig is en het water zo blauw, de lucht eveneens, en de hellingen steil, lijkt het alsof ik weer in het aller zuidelijkste deel van Italië rij. Sturen,

schakelen, remmen, draaien. Om de gaten heen en langs grindplassen. Plots steekt, nog geen 10 meter voor me, een hert over de weg. We zijn beide dartel, stoppen en kijken elkaar aan. Hij tussen de bomen, ik op het asfalt. Totdat het elkaar aankijken begint te vervelen en we verder gaan.

Na dit hertengebeuren kom ik aan het einde van de weg. Keer om en rij terug naar de paarse brug richting Kilmartin.

Einde hertengebeuren

Einde van de weg

Vandaar gaat de heuvelachtige weg over in een lange rechte weg dwars over een grote vlakte. In de verte zie ik een kanaal met water boven het maaiveld.

Dan gaat het rechts naar Crinan tot aan het einde van de weg.

Niet om het een of ander, maar rijdend op de manier zoals ik nu doe is verslavend. Je ziet zoveel moois en je hebt zoveel moois al gezien dat je verlangt om na de volgende bocht iets nog mooiers te zien. En vaak klopt dat ook. De tijd verstrijkt soms zonder dat je er erg in hebt en ongemerkt ben ik blij dat de Adventure onder mijn billen een grote tank heeft. Boven mijn billen is de tank volgelopen en ongegeneerd ga ik langs de weg staan wateren met een uitzicht over de wateren van Achnamara.

Het gaat terug richting Ardrishaig, vandaar maak ik een rondje via Ormsary en Killberry terug naar Tarbert. Het is in deze hoek flink winderig maar vanwege de nogal vlakke weg zie ik opvallend veel fietsers. Soms groet ik. Soms niet. Als ik ze inhaal. Broem.

Na het rondje kom ik in Tarbert. Mijn maagje knort vriendelijk om aandacht. Deze geef ik in de vorm van een bak prima koffie (Italiaanse Espressomachine) en een sandwich tonijn.

De afstand van Oban naar de oversteek naar Islay is feitelijk slechts 80 kilometer maar ik doe er veel langer over en hou zelfs nog tijd over.

Ik treuzel maar dat kan niet voorkomen dat ik een beetje te vroeg naar Kennacraigh rij voor de ferry naar Islay. De haven stelt niet voor. Een kantoortje en een parkeerplaats. Verder niets.

Het is een beetje érg vroeg, vind ik. Dus rij ik even naar de andere kant van het schiereiland, naar Claonaigh waar de ferry naar Arran vertrekt. Dat is zeker z'n tien kilometer verderop. En terug. Lekker scheuren. Broem.

En dan ben ik tóch nog te vroeg voor de boot. Dat betekent wachten en daarna 2 uur op de boot en weer wachten. Misschien tussendoor nog wat schrijven aan het verslag.

Maar van schrijven komt het niet. Eerst raak ik aan de praat met de man van de toegangscontrole. Want als ik kom aanrijden stapt hij met zijn helgele vestje uit zijn hokje en zegt : "Mr Van Minnen, welcome!". Uiteraard reageer ik allerminst verbaasd en zeg dat hij nogal laat reageerde. Nee hoor. Ik ben aangenaam verrast en concludeer dat ik de enige motorrijder van deze overtocht ben.

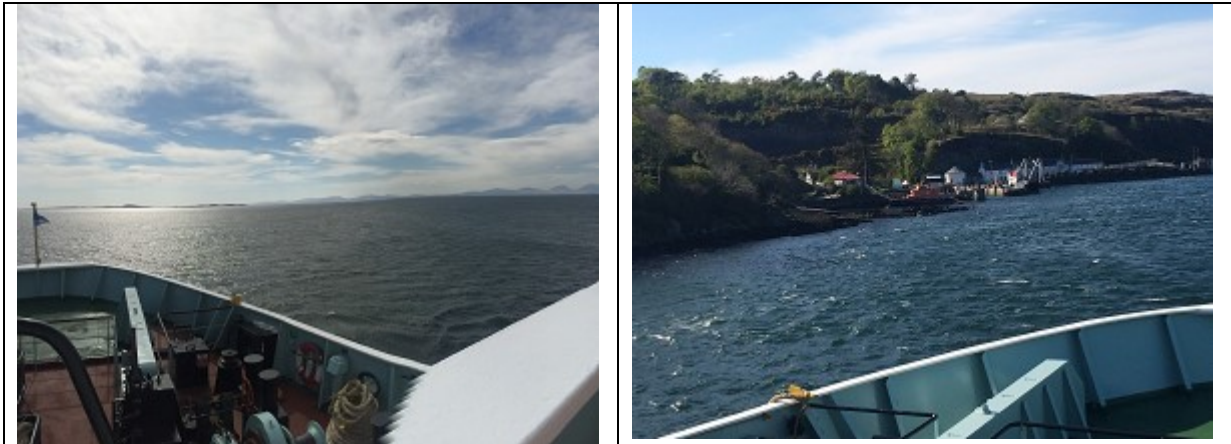

Eenmaal in de rij komt er een verre oosterling naar me toe en we raken aan de praat. Hij stelt zich even later voor als Roger, hij is van Taiwan en is landschapsarchitect. Spreekt zeer goed Engels alleen versta ik de helft. Al met al ontspint zich toch een leuke conversatie en uiteindelijk krijg ik allerhande zegeningen voor een gezonde reis.

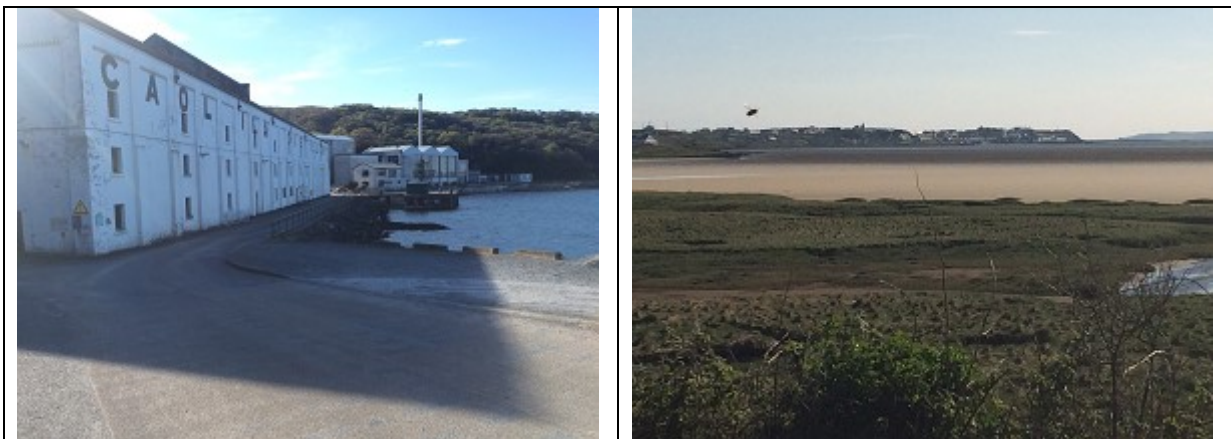
Dan eenmaal aan boord van de ferry gaat de hele eenpersoonsmotorclub, vanwege de zon en het uitzicht, naar het promenade dek. Er is een plek vrij naast een nette heer. Niet veel later begint onder ons de een na de andere auto met alarm te piepen. Tijd om te verkassen van achter- naar voordek. De nette heer zet zich naast ons neer en er ontspint zich een aangenaam gesprek in correct Engels van

beide zijden. Totdat de heer Max blijkt te heten en Zwitser blijkt te zijn en nog beter Duits dan Engels spreekt.

Grappig is, dat toen de Franse dame achter ons moest niezen, wij beide tegelijk "Santé" riepen.

Als na twee uur zonneshijn en gekeuvel tussen twee mannen de veerboot aanlegt, vraag ik eerst naar de vaartijden van de ferry naar Jura. Die vaart vanaf morgenochtend elk half uur dus dat lijkt weinig problemen op te gaan leveren. Dan rij ik weg richting Bowmore maar maak eerst nog twee foto's, een van de Caol Ila distilleerderij en een van Bowmore aan zee.

In Bowmore, de min-of-meer hoofdstad van Islay, vraag ik op mijn beste Engels aan een paar Belgen de weg. Die zij precies weten want daar gaan ze vanavond met zijn veertigen eten. Zij zien mijn gele kentekenplaatje niet dus als ik plots Nederlands met ze ga praten beginnen ze te lachen. Veertig Belgen in mijn hotelletje. Dat wordt gezellig.

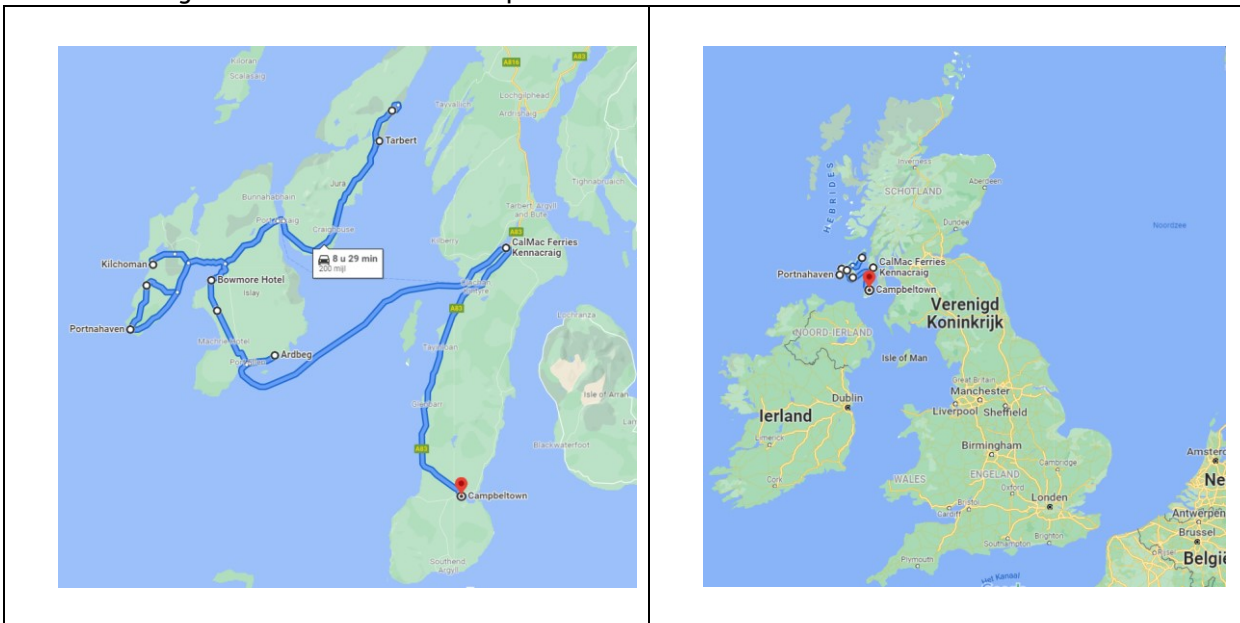
De hoteleigenaar doet qua humor niet veel onder voor Fawlty Towers. Hij verdedigt de eerlijkheid van de Bowmorianen zodat ik met gerust hart de motor aan de weg ga laten staan. Ik zeg dat ik wel de bagage er wil af halen. Na een kwartier komt hij behulpzaam kijken waarom het zo lang duurt voordat ik de koffers van de motor heb. Dat komt omdat ik druk sta te kletsen met twee Hollandse mannen die zonder vrouwen de whisky-kant van Islay ontdekken.

In mijn kamer, mijn room with a view, pel ik me uit en ga douchen. Onder me klinkt het gekwaak van 40 etende Belgen. Mogelijk is er ook een Nederlander bij want het is 4 mei en om acht uur Nederlandse tijd hoor ik iemand boven het geleuter uit en dan is het twee minuten stil.

Na het bellen met mijn minister van huishoudelijke zaken ben ik eindelijk in de bar en bestel eerst 1 en dan 2 whisky's. Samen met twee slijters uit Kentucky (USA) babbelen we over smaak tot we het eens zijn. De bardame gedraagt zich als komische eigenaresse, denk hierbij aan Loes Luca op haar best. Ze neemt mensen in de maling, ook zorgt ze voor een tafeltje voor mij met uitzicht op de zonsondergang. Het wordt een mooi einde van een mooie dag.

20170505 Dag 4 van Bowmore naar Campbeltown

Om te beginnen heb ik de twee zijkofters en de tent achtergelaten in het hotel. Ook de kledingtas blijft daar achter, die haal ik 's middags op weg naar de avondboot wel op.

Iets zwaarder van een stevig ontbijt en lichter zonder 30 kg aan bagage (volgens mij heb ik echt weer veel te veel meegenomen) stap ik op en ga een nieuwe zonnige dag tegemoet. Buitenom rij ik over een singletrack naar Port Aisgail, veel landerijen met vee en akkers met ontluikend gezond spul. De 3000 inwoners van Islay hebben het volgens mij niet zo slecht.

Het eiland is niet groot en via de binnenweg richting de ferry naar Jura ben ik veel te vroeg, dus kort rij ik naar de distilleerderij Bunnahabhain en zie een aantal legendarische vaten.

Dan nemen we het bootje naar Jura, het zuidelijke buureiland van Islay.
 Op het eiland is er slechts 1 weg, dat maakt het verdwalen lastig.
 Als we van de boot rijden neem ik een klein sprintje en rij meteen vooraan richting het dorp van het eiland. Het dorp bestaat feitelijk uit een distilleerderij en een hotel, daarnaast een paar woningen.

Om te beginnen sla ik het dorp even over en rij richting zuiden. Met al na 2 km of zo het eerste hert.

Bocht na bocht hobbelig single track. Monotoon nee, wel overweldigend als plots blijkt dat je zeventig kilometer per uur rijdt op een spoorwiel van 50-60 cm. Tot weer een heuvel met uitzicht of

juist een baai met kleuren bruin en groenzwart tegen een strakblauwe hemel en azuurblauw water. Ik las dat jura het herten eiland is met een populatie van. 6000 tegen 160 menselijke bewoners. En dan springen er twee herten de weg op en rennen een stuk voor me uit.

Het is ook uitkijken voor lammetjes die links rechts voor achteruit springen als je aan komt rijden. Dan neemt het ruige landschap het weer over. Zonovergoten. Met nog minder wolken dan gisteren. Na 40 km komt het bord : einde public road 3 miles. Ik kom bij een hek met de aanduiding om het achter me te sluiten. De weg wordt een pad. Met modder en grint. Gelukkig heb ik een offroad training gedaan dus ben niet bang en kom na een 5 km weer bij een hek. Nu met een paar grote hooglanders die graag naar buiten willen. Ik wel, zij niet. En weer gaat het pad verder. Nu wordt het erg bar.

Nog iets verder bestaat het pad nog slechts uit een strook grint en gaten, dus bij een watervalletje hou ik het voor gezien, ik moet deze 45 km ook weer terug om nog meer van Islay te zien. Ik stop en stap af en wandel wat rond om de vrijheid en stilte te proeven.

Op de heenweg was ik er al langs gekomen, of beter gezegd, er doorheen. De Jura distilleerderij is niet zozeer in de hoofdstad: het IS de hoofdstad. Als ik er op de terugweg ben aangekomen stop ik even en sluit in het winkeltje aan bij het einde van een rondleiding. Gisteren in de bar een heerlijke Jura whisky gedronken, de Elixir, dus koop een setje van drie mini's met drie andere smaakjes.

Binnen vijf minuten zit ik weer op de motor want de ferry gaat elk half uur en ik wil niet te laat komen. De singletrack is hier, de 10 km naar de hoofdstad, van goede kwaliteit.

Voor me rijdt een aannemersbusje en hoewel ik er de sokken in heb en met 80-100 richting ferry rij, loopt die gek gewoon op me uit en moet zeker 100-120 over dat smalle weggetje boenderen. Hij zal wel weten dat hij zich moet haasten . . . Maar tot mijn verbazing, 200 meter voor de pont keert hij om en komt me tegemoet.

Ik daarentegen ben precies op tijd en kan samen met een vrachtwagen en een auto nog net mee met het kleine veer naar Islay. Klaar voor deel 2 van de dag.

Weer op Islay rechts doel Portnahaven met lunch en dan de singletracks.

Bij bord Kilchoman ga ik toch rechtsaf de heuvels in om na 10 km en een grindpad bij een boerderij aan te komen, waar men echter door geld teveel ook aan het nieuwbouwen van een bezoekers centrum is begonnen. De parking is een halve modderpoel en het personeel moet ook nog geschoold worden. Men verkoopt een beperkt aantal smaken en iets unieks is er nu niet. Jammer.

Omdat het routeplan is verstoord lunch ik met water en een mueslibol van thuis ergens op een hoge vlakte. Om een klein meertje maak ik een rondje en kom dan op de grote weg naar Bruichladdich. Daar zie ik een distilleerderij die met (te) frisse en (te) innovatieve styling het nobele whisky ambacht met veel marketing te lijf gaat. Sorry maar ik heb er niets mee.

Vervolgens noopt mijn reisplan om de kusten te volgen en zo in mijn kielzog de contouren van een natie te vormen, mij om rechtsaf te slaan en weer singletracks te rijden. Een sublieme keuze. Met veel afwisseling landinwaarts links en zeezichten rechts. Als ik al een stijve nek had van veel computerwerk de afgelopen maanden, door al het omkijken links rechts boven en weer terug naar de weg voor me, is die stijfheid verdwenen en heeft plaatsgemaakt voor een jongensachtige souplesse met dito grijns op mijn gezicht. Mijn selfie heeft als titel "happy husband" gekregen.

Na Portnahaven gaat het terug langs de kust via Port Charlotte, waar Zwitserse Max logeert, via Bridgend naar het Lochside Hotel in Bowmore om de koffers op te halen. Na nog even dollen en een enorme fout mijnerzijds, omdat ik de waardin (Loes Luca) van gisteren aanzag voor zijn vrouw terwijl het zijn dochter is, beloof ik zeker nog eens met mijn vrouw terug te komen. Tophotel.

Voordat ik naar Port Ellen de boot ga nemen, ga ik op zoek naar het American monument. Een beetje ook in het kader van bevrijdingsdag.

Om er te komen rij ik om de restanten van de historische distilleerderij van Port Ellen heen, een complex waar nu de multinational Diageo moutinstallaties beheert waarmee diverse Islay distilleerderijen Whisky maken. Maar terug naar de rit. Als ik aan het einde van de weg kom zie ik het monument in de verte.

Helaas zou ik dan de laatste twee kilometer moeten wandelen en 1 daar heb ik geen tijd voor, 2 daar heb ik geen zin in en 3 ik ben bezig met een motorrit. Dag monument, foto komt van Internet.

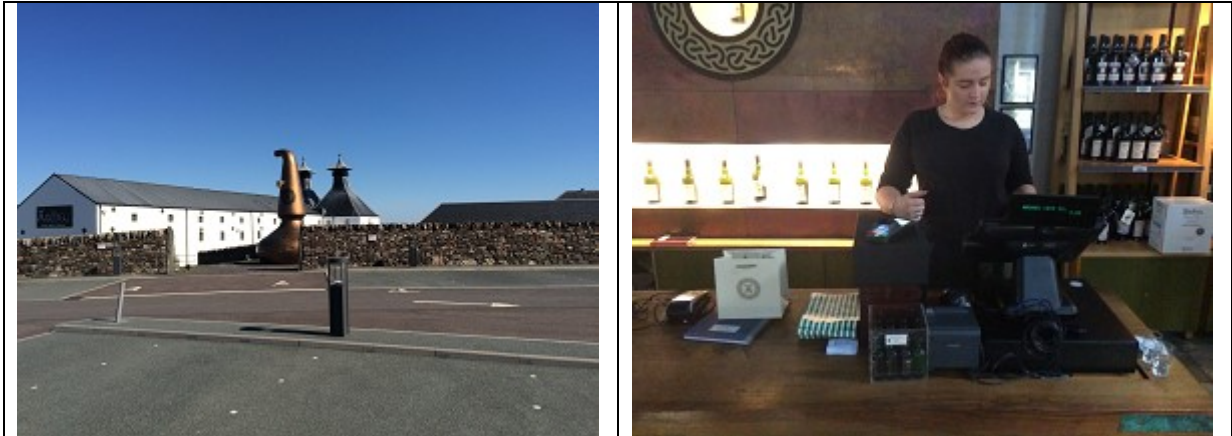

"Omgekeerd - Mars", en daar gaan we richting de laatste drie distilleerderijen van het lijstje. Eerst komt Laphroigh met zijn uitgesproken rookmaak en rookgeur. Zij hebben 200 van de meest uitgesproken meningen over hun drank op tegels gezet en aan de wand genageld. Ik herinner me nog eentje : "Als of ik een schoorsteen leeg lik".

Daarna komt Lagavulin, op een y-splitsing aan het begin van het dorp. Rechts ga je naar het fabrieksterrein, links rij je verder naar Ardbeg.

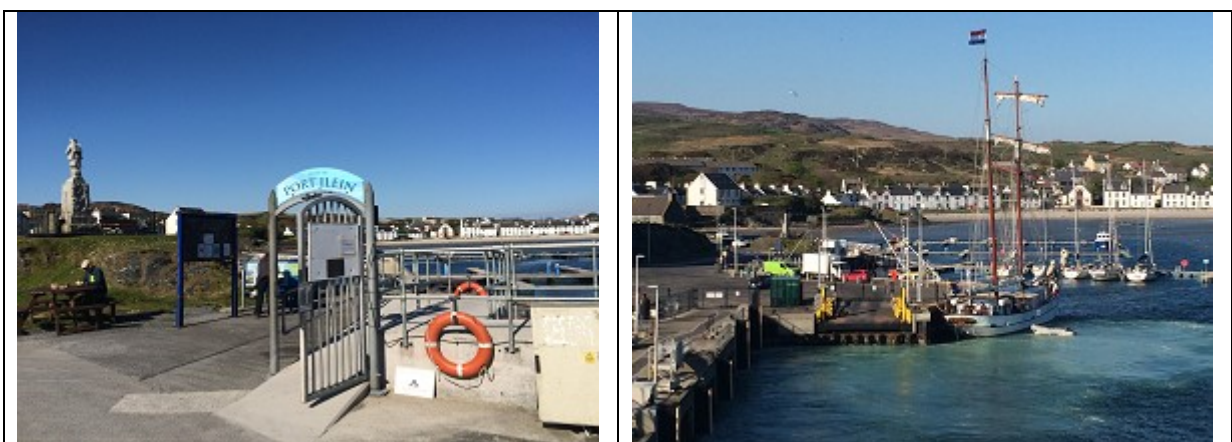
In Ardbeg toont een kopie van een koperen ketel waar je moet zijn. Een grote binnenplaats nodigt uit om te komen kijken en ruiken en proeven. Helaas pindakaas. Gelukkig kun je hun producten ook in Nederland kopen. Behalve dat ene speciale ding dat ik voor Odile gekocht heb.

Op de terugweg vind ik het wel een beetje gemeen van mij dat ik niet bij Lagavulin gestopt ben. Dus ik stop, ga naar binnen en doe een plas.

Dan naar Port Ellen, in het half uur dat ik moet wachten koop ik een pint semi-skimmed milk en een appel en eet een mueslibol met kaas van thuis. Ik zal laat aankomen in Campbeltown en mogelijk zijn de restaurants dan al dicht.

Aan boord valt het aantal honden op. Als ik ze ontloop, komen de baasjes achter me aan. Ik vraag aan de grootste hond, die rustige, om die kleine keffertjes op te eten of lam te bijten. Maar het is een engelse hond dus hij reageert met een kwispel, maar zonder actie, de lafaard. Hij had ze makkelijk kunnen hebben.

Ook zijn er een aantal gedegeneerde kinderen aan boord die alleen schreeuwen. Waarom weet niemand want niemand reageert, ook de gedegeneerde getatoeëerde ouders niet. En het gillen duurt de hele twee en een half uur durende overtocht. In de stilteruimte, waar het weliswaar stil is maar waar iemand (ik denk dat ik weet wie) stille stinkende winden laat, is het rustig op het regelmatig heen en weer bewegen van de deurklink na. Oorzaak : gedegeneerd kind.

Poeh. We zijn aan de overkant en ik ga met gezwinde spoed richting Campbeltown. Ik weet niet beter of in bergachtig bochtig terrein is een motorrijder in het voordeel ten opzichte van auto's. Maar ook nu maken aannemersbusjes het verschil. Duivels zijn het. Ik gun hen het ongeluk en het korte gewin van 5 minuten eerder de poten op tafel.

In Campbeltown krijg ik het nog even aan de stok met een taxibestuurster: mijn motor stond een stukje op haar aanrijroute en man, wat kon dat mens vuil kijken. De portier van het hotel knipoogt als ik honderduit haar mijn nederigste excuses maak, overladen met cynisme. Later die avond als ik die dame nog eens tegenkom, Campbeltown is niet groot, doet ze alsof ze mijn beste vriendin is en kijkt zo van "Wil meneer wellicht een taxi ritje maken?".

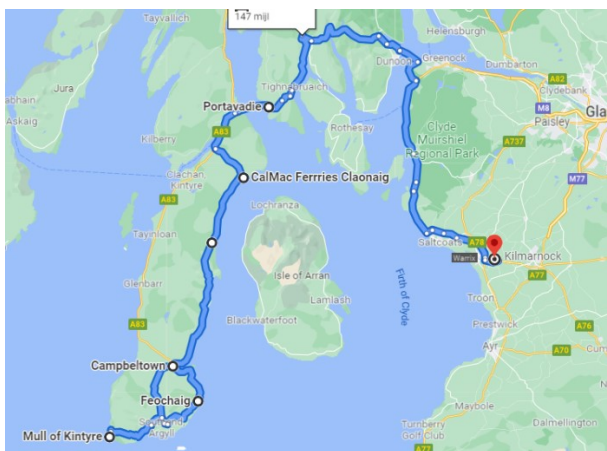

The Harbourview Grille, Hotel Royal.

Het hotel is goed, degelijk en oud. Maar voor eten moet ik verderop zijn bij de Harbourview Grille, waar ik getroffen wordt door de uitstekende bediening onder leiding van Zoe. Perfect drinken en eten en lachje. Ik moest even aan de conference van Lebbis denken over het perfecte terras. Zoe zou daar gewerkt kunnen hebben.

Na een lichte pasta met brood (en een bier met een borrel) ga ik naar mijn kamer. Ik had nog een miniatuurtje Bunnahabhain. Met de nadruk op had.

20170506 Dag 5 van Campbeltown naar Dreghorn

Gisteren is mijn headset er af gevallen. Bij bungelde gelukkig nog aan het draadje maar handig is dat niet. Vanmorgen moet ik op zoek naar dubbelzijdig klevend spul.

Het ontbijt in de eetzaal wordt opgefleurd door een dikke moeder en dikke zoon die samen tijdens het eten van een full english breakfast een computerspel spelen, door een dikke onverzorgde man die hoest alsof hij stikt en een klein vrouwtje die volgens mij haar gebit vergeten is. De keurige Indische moeder met haar opgevoede kindje tegenover me is het ook opgevallen en we seinen "smakelijk eten" naar elkaar.

Op aanraden van de receptioniste van vandaag ga ik voor het dubbelzijdige spul naar een Indiër om de hoek. Die man heeft een winkel onder wel vijf woningen, de hele ruimte staat vol met van alles maar helaas, geen dubbelzijdig spul. Een voorbijganger raadt me aan naar de bouwmarkt aan de rand van het dorp te gaan, daar verwijzen ze me door dus uiteindelijk kom ik bij een soort winkel van sinkel zonder pinautomaat.

Maar ik heb mijn tape en met een geleende schaar zit de headset weer vast.

Als eerste deel van de tocht van vandaag ga ik onderlangs via de Kilkerran Road (prachtig) naar de vuurtoren van de Mul of Kintyre. Een zeg maar inspirerende weg die (gelukkig?) twee kilometer voor het einde afgesloten is. Div steile klimmetjes met grint afgewisseld met bochten met puttholes.

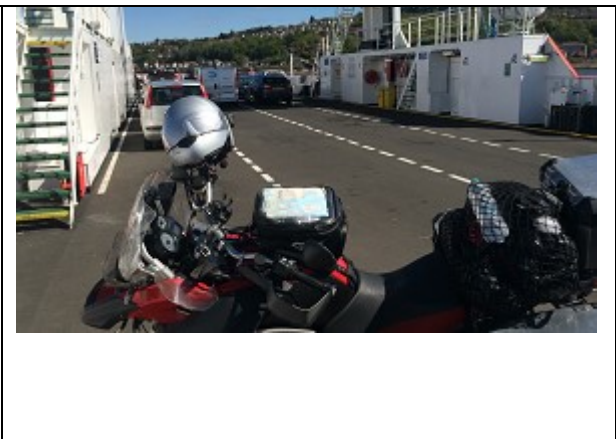

Bij het hek waait het en is het koud. De enige overige mens maakt van mij een foto. Voor mij is het een keerpunt van de rit. Ik ga nu Schotland verlaten en ga richting vasteland.

Terug in Campbeltown ga ik nog even langs de Springbank Distilleerderij, vast aan de Springbank evangelische kerk overigens en bezoek even het winkeltje.

Maar snel daarna rij ik naar het noorden, naar Tarbert waar de ferry naar het vasteland wacht. In Tarbert nog snel een echte dubbele espresso (andere bediening maar ja) en nog geen vijf minuten wachten sta ik op de ferry.

Aan de overkant staan de pijlen op Dunoon. Als je deze weg rijdt, begrijp je waarom er zo veel motorrijders je tegemoet komen. Heerlijk.

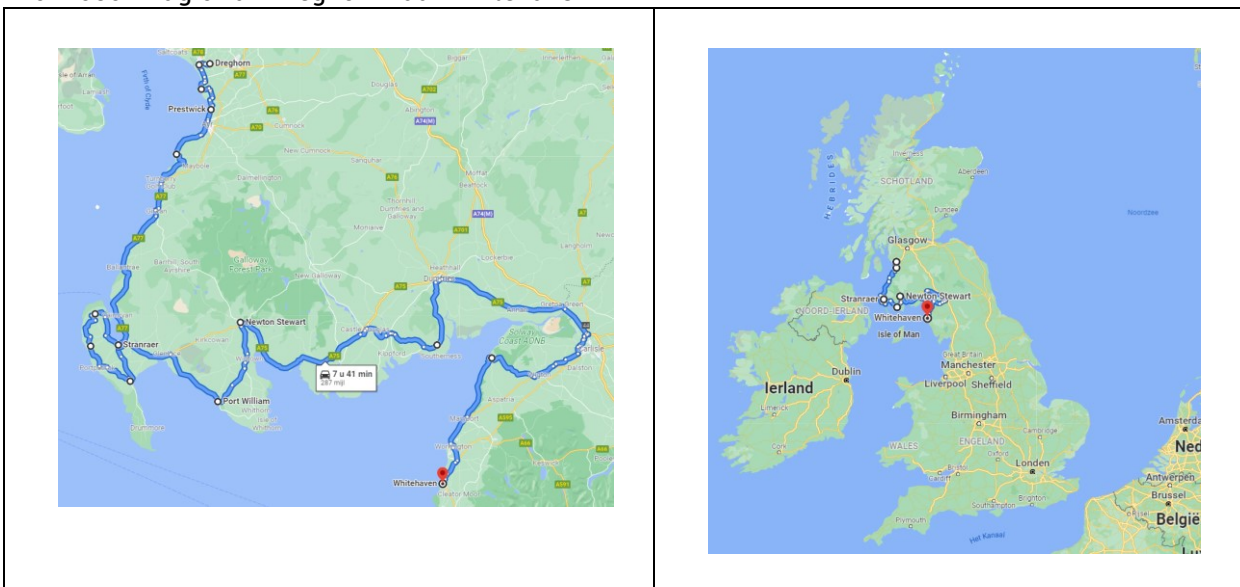
En in Dunoon ben ik precies op tijd voor de ferry naar Gourock. Op die ferry kijk ik naar de kaart en google naar een hotel bij Troon. Dat is er niet. Wel bij Irvine. De meest betaalbare is bij Dreghorn.

Het hotel bestaat uit twee villa's met in de nieuwste ook het restaurant. Mijn kamer 13 zit in de oude villa. Een kleine kamer maar gelukkig met eigen douche en wc. Een aantal ander kamers moet toilet op de gang delen.

Nast mijn villa is een kleine tuin met een terras. Dus daar zit ik nu al een uur, met twee bier en volop zonneshijn, het verhaal van gisteren en vandaag te schrijven. Langzaam druppelen er meer gasten binnen. Mogelijk is er hier (of daar) een feest. We gaan het meemaken.

20170507 Dag 6 van Dreghorn naar Whitehaven

Eerst nog even over gisteren: na een uurtje schrijven in de zon was mijn biertje op en het minizakje pinda's leeg. Op het andere terras zaten twee mensen te kletsen met een borrel erbij. Ze hadden mij al eerder aangesproken en ik was welkom om erbij te komen. Na mijn foutje van gisteren waarbij ik de dochter van de waard als zijn vrouw had aangezien, was mijn stellige schatting van de leeftijd van dit stel genoeg voor een vriendschap voor het leven: ik schatte (eerlijk of niet, mag jij bepalen) beide

op achter in de twintig terwijl hij 36 was en zij maar liefst 44. Ik had die rimpels natuurlijk nog niet gezien....

Maar kort en goed waren het geschikte mensen voor een gezellig gesprek op een zonnig terras. En toen zij sigaretten gingen halen in het dorp ben ik aan tafel gegaan voor een torenhamburger die nog lekker was ook. Had ik eigenlijk niet verwacht, dus met een blij gemoed onder de wol.

Vanmorgen heb ik de kaart even anders gevouwen zodat de route zichtbaar werd. Eerst richting Irvine om de kust te zoeken, dan naar het zuiden: ik wil dat dorp Troon wel eens zien, waar volgens booking.com geen kamers zouden zijn. Nu heb ik geen B&B gezien maar wel een paar knoepers van golfhotels en een hotel marina, nou, die zijn te goed voor booking.

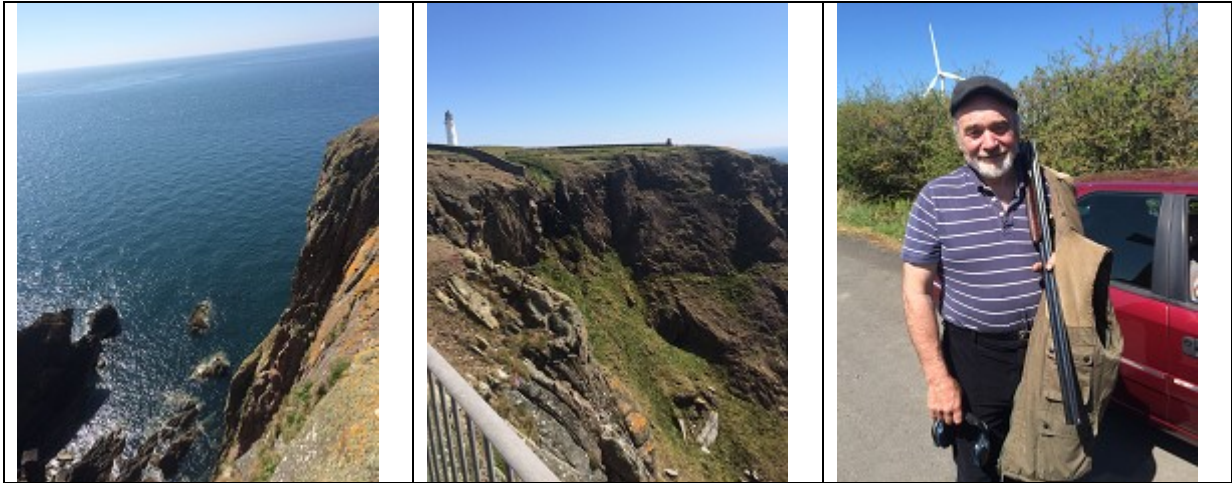

Via Preswick en Ayr rij ik over een uitstekende kustweg naar het zuiden. Het is zondag en de zon schijnt, dus is het tijd voor de Schotten om hun motorfiets van stal te halen. En deze kustweg is een van de favorieten.

Bij Stanraer rij ik het schiereiland op en waan me weer even op de eilanden: ruiger en vergezichten. Aan de haven van Port William eet ik een van de laatste mueslibolletjes van thuis en drink een zojuist gekochte pint melk. Twee Engelsen, de een met een tiger en de ander met een speed triple, helpen me met het vouwen van de kaart terwijl ik toon waar ik geweest ben en zij me een weg tonen die in alle magazines staat beschreven als motor-heaven. Dat is de weg van Newton Stewart naar New Galloway.

Deze weg loopt weliswaar niet langs de kust en past derhalve eigenlijk niet in mijn programma maar zou verleiding kan ik niet weerstaan. En inderdaad is het een mooie weg met weinig verkeersborden en weinig verkeer. 30 km smullen dus. De weg terug naar de kust is zo mogelijk nog afwisselender en loopt grotendeels parallel aan een riviertje.

Wel apart was, dat hoe verder ik van de kust weg kwam hoe meer wolken er waren. En vanonder dat grijze wolkendek reed ik weer naar de kust en "ploeps" daar was de zon weer.

Omdat mijn vizier weer onder de vliegen zit, rijden met open vizier is niet aan te raden, stop ik om deze te reinigen. Zelf neem ik een appeltje en de tijd om eens te kijken op de kaart waar ik naartoe ga. De Triumph Gentlemen van zojuist kwamen uit Dumfries en zeiden dat Whitehaven wel een leuk dorp is om te overnachten. Mijn tomtom zegt dat dit nog een 180 kilometer verderop ligt. Moet te doen zijn als ik niet te veel treuzel.

Het betekent dat ik nu definitief het ruige landschap ga verlaten en bij Greta Green rij ik zelfs Schotland uit. Ik moet zeggen dat Schotland toch wel een beetje deel van me is gaan uitmaken. De ruwe eenvoud, het onge Kunstelde, de eerlijkheid van de mensen. Ik denk dat ik nog wel eens terugkom.

Na Carlisle rij ik meteen richting kust bij Silloth om dan weer langs de stranden en het laagwater met rotsen richting Maryport en via het industriële Workington naar Whitehaven te rijden. Ik heb via booking een kamer in het Chase Hotel geboekt dat er vredig bij ligt, op de heuvel, met zonnig terras. Helaas is de keuken dicht dus ik bestelde net een afhaalpizza. Even wachten.... nog even wachten....drie kwartier wachten

Maar dan zit ik met een nepzilveren hotelvork te prikken in mijn sidesalad. En eet een kartonnen pizza uit een kartonnen doos aan een zespersoons tafel midden in het luxe restaurant. Geeft niks, er is toch niemand. Behalve twee oude dametjes die stil in een hoekje naast de trap alles in de gaten houden. Good night ladies. Good night sir, gniffel.

20170508 Dag 7 van Whitehaven naar Douglas

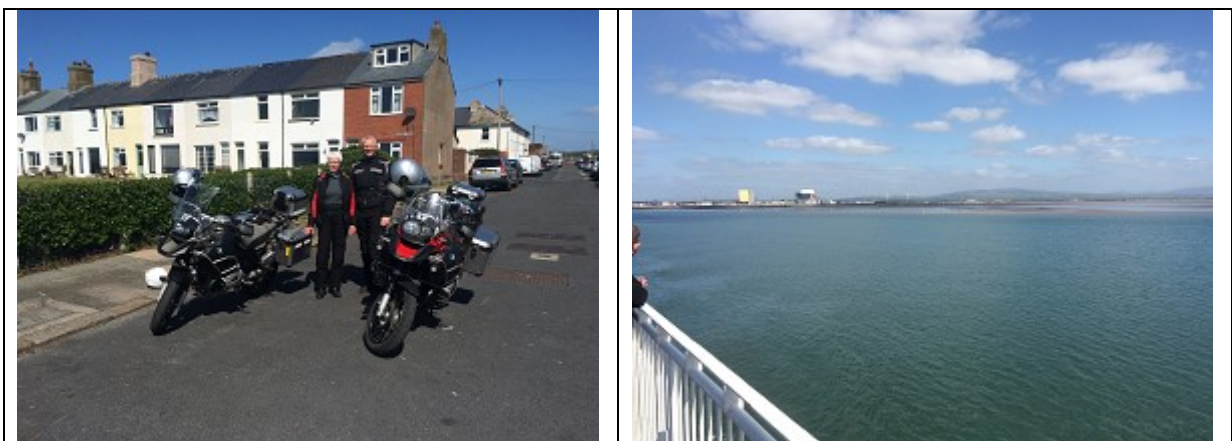
Vanmorgen vroeg zat ik te zingen in bed. Lang zal ze leven. Ik heb de tekst opgeschreven en gewhatsapt naar het thuisfront. Een uurtje later wordt ik pas echt wakker en begin aan het ritueel van wassen scheren scrambled eggs en bacon met fruit en yoghurt en sinaasappelsap. Dan een paar emails sturen om de vergaderingen van over twee weken te regelen.

Het is fris buiten maar zonnig, via het verwarrende centrum van Whitehaven vind ik een landweggetje langs de kust. Na 15 km singletrack kom ik op de rode weg die tussen de atlantische oceaan (of is het de Ierse Zee) en de bergen van het Lake District loopt. Een afwisselende kustweg met voldoende uitdagingen. In Millom stop ik voor een tankbeurt en een slok water. Ik kijk of er al reacties zijn op mijn ontbijt emails en zowaar: ik kan de planning rondkrijgen en doorsturen.

Van dit zuidelijkste puntje onderaan Cumbria rij ik nog uiterster naar Rampside, met een soort landtong die in de zee hangt en een soort kerktoren of minaret midden tussen de rotsen en het zand en zeewier. Ik stop langs de weg en wil een foto maken maar tot mijn schrik zit de rits van mijn tanktas los en kan ik de iPhone niet vinden. Mijn iPhone die ik daar steevast in schuif zodat ik snel foto's kan maken is weg. Ik gebruik niet vaak krachttermen maar deze rook flink vers. En in mijn binnenzak rechts, de andere vaste plek, zit hij niet. Nog zo'n stinkterm ontsnapt en ik verzoen me met het feit dat ik terug moet naar Millon en hopen dat hij er bij het wegrijden van het tankstation als is uitgevallen. Als laatste check ik al mijn zakken en gelukkig: weggestopt tussen paspoort en portemonnee vis ik mijn telefoon uit de linkerzak.

Ik besluit nog even naar de punt van de landtong te rijden en moet plassen van de opwindning. Toevallig staat er een publiek toilethuisje. Als ik er uit kom, komt er een dame met motorpak aanlopen en automatisch zeg ik goedemorgen. Na 200 meter houdt de landtong op en zie ik een motor, zo'n zelfde als de mijne, met daarnaast een grijze man, net als ik. En op de kentekenplaat staat NL, net als bij mij. Ik stop en we raken aan de praat. Zij rijden in het Lake District rond, net als ik vorig jaar. Als ook de dame weer terug is nemen we een foto en afscheid en hij zet een helm op: dezelfde als de mijne. Met op de zijkant een intercom. Inderdaad. Wat een toeval.

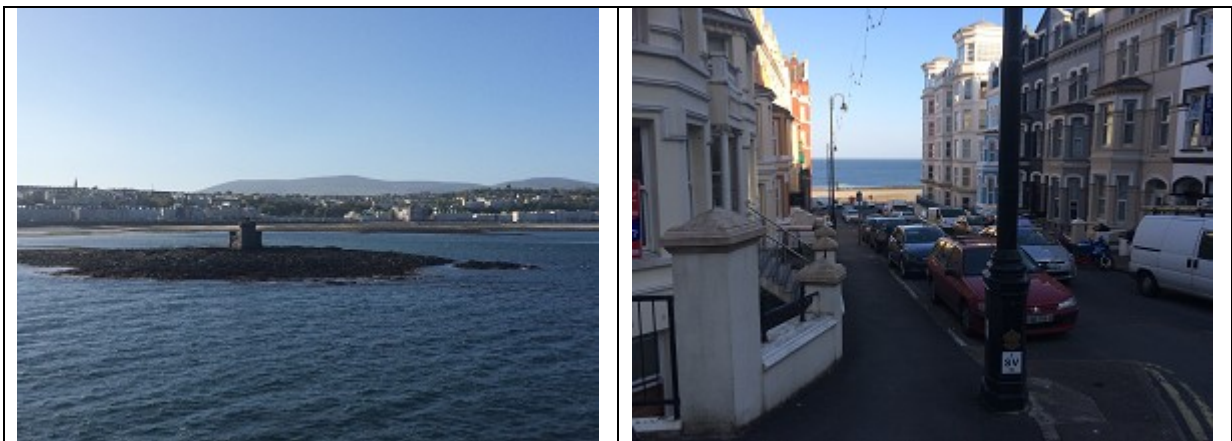
Nu alles weer klopt en de zon weer schijnt rij ik naar Heysham, de havenplaats van waaruit de Ferry naar het Eiland Man vertrekt. Ik heb 's morgens gezien dat een retourtje zo'n €230,- kost als ik hem op internet koop. Ik besluit te gaan proberen om een last minute plekje te krijgen. Bij de incheck rij ik de rijen voorbij en vraag een politieagent waar ik kaartjes kan kopen "over there, Sir" en of de motor hier even mag staan "no problem, Sir".

Aan de balie vragen ze nog £170,- voor een retourtje. Eigenlijk is me dat te gortig. En hoort Man nu eigenlijk bij mijn queeste?

Buiten vraag ik de politieman om advies en ook hij vindt het wel duur. Je zou kunnen vliegen maar dan moet de motor hier blijven. En tsja, er is altijd wel wat te doen op het eiland maar anderzijds is het maar een klein eiland. Ik besluit om niet te gaan. "Maybe next year, Sir".

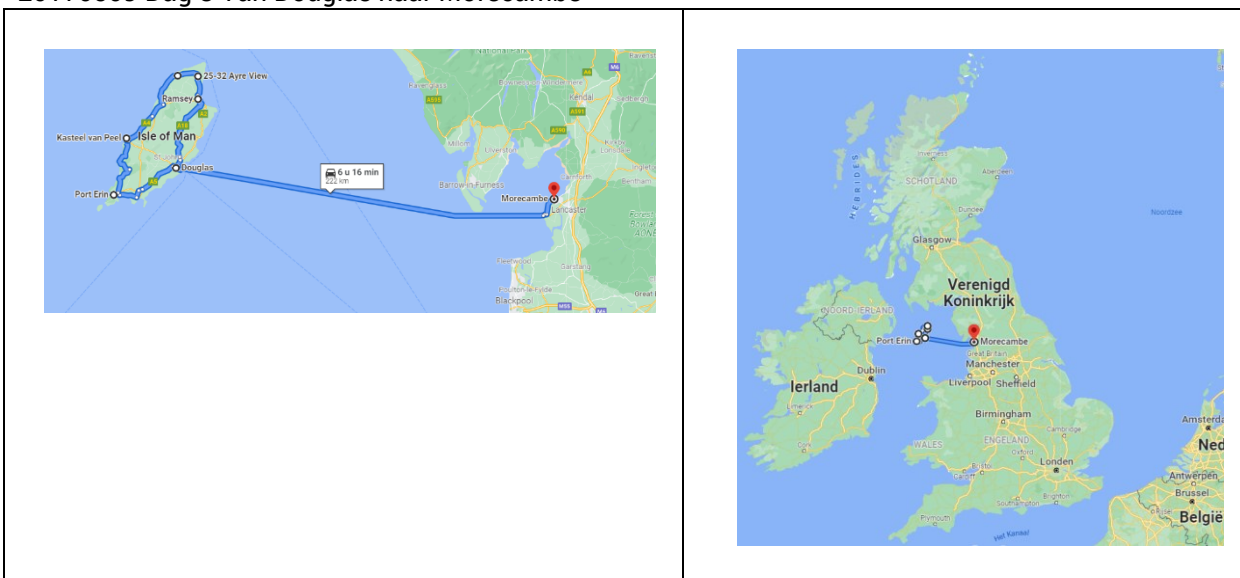
Op de weg terug naar Heysham, ik heb inmiddels Fleetwood (net boven Blackpool) ingetoetst, kom ik eerst een oude man op een oude motor tegen. Bepakt en bezakt om stoer te gaan kamperen. En dan op de volgende rotondes weer twee en dan drie motorrijders.

Ik maak de rotonde helemaal rond en besluit toch te gaan. Als ik het nu niet doe zal ik het waarschijnlijk nooit meer doen. Ik loop weer naar binnen en koop een ticket. Ik hoef niet in de rij te staan en kan meteen door naar Security. Daar wacht ik samen met een Franse fietser en klets wat over Strassbourg en de Elzas.

Vervolgens aan boord, op weg naar het eiland Man. Snel nog even een kamer boeken voor vannacht in Douglas (we komen pas om 18:00 aan) en voor morgen (we komen pas om 20:35 terug). Want ja, ik heb wel een tent bij me, maar met die heldere nachten komt het kwik net boven nul en dat is mij toch tien graden te koud.

20170509 Dag 8 Van Douglas naar Morecambe

Gisteren al snel het hotel gevonden: zijstraat van de promenade, kilometertje rijden.

Het is z'n pension hotelletje met diverse kamers zonder receptie: die zit in het restaurant bar hotel aan het einde van de straat.

Er wordt me door Chris de Manus van alles verzekerd dat het veilig is om de motor, desnoods met de sleutels er in, aan de kant van de weg te laten staan. Er volgen een paar sterke verhalen. Ook wijst Chris me de weg om naar het publieke TT circuit te komen: ook een kilometertje verderop de heuvels in.

Het is weer ochtend en het restaurant waar het ontbijt geserveerd wordt zit vol werkmannen in overall die me toch borden vol ei, worst, witte bonen en champignons naar binnen zitten te werken . . . Geen wonder dat ze zelf ook zo vet zijn. Kolossaal is het juiste woord. Ongezond het andere. Mijn yoghurt en appeltje en bruinbrood steken daar schril bij af. Vooruit, dan doe ik ook een schepje scrambled eggs en 1 plakje bacon. Met een glaasje melk.

Gevoed en gelaafd haal ik de spullen van de kamer en stap op de motor. Ik zal je zeggen dat ik toch wel een beetje gespannen ben: stel je voor dat het circuit vol snelle auto's en motoren zit die gekke dingen gaan doen en zo. Maar eenmaal bij de grandstand van de startfinish blijkt dat er weinig verkeer is. Een enkele bus en een paar auto's. En na de grote stad Douglas wordt het helemaal rustig.

De weg is links en rechts versierd met strobalen en de stoepanden zijn zwart-wit geschilderd. Op strategische plekken staan grote borden die aangeven hoe de volgende bocht verloopt. Ik rij alleen en voer de snelheid een beetje op. Buiten de dorpen is er op Man geen snelheidsbeperking, vergis je echter niet: het is en blijft een openbare weg met uitritten en kruisingen.

Op een paar plekken is de weg overzichtelijk en slingert langs muurtjes en bomenrijen. Met een beetje fantasie kan ik me de sensatie voorstellen van de coureurs die met dubbele snelheid proberen de snelste tijd neer te zetten. Het circuit voert eerst westwaarts om dan met een dubbele rotonde naar het noordoosten te leiden. Hier zijn de bomen en dorpen die soms de snelheid omlaag halen. Opeens is daar ook het vermaledijde bruggetje waar de motoren los van de grond komen (ik blijf met beide rubbers op de grond hoor) en na een knik en een hairpin gaat de weg omhoog om over een soort alpenpas heen te jagen. De borden die de afgelegde afstand (in mijlen) aanduiden schakelen aan elkaar.

Na een dorp waar een landbouwvoertuig de snelheid weghaalt kan ik achter een bestelbus die me het uitzicht ontnemt en zo mis ik de laatste bocht : ik ga links op de rotonde maar moest rechts. Als ik gekeerd ben en gas geef blijkt dat ik alweer op de start finish ben aangekomen. Ik kijk op mijn horloge en zie dat ik er 48 minuten over heb gedaan. De snelste coureurs doen het onder de 18 minuten. De helden.

Om mezelf te belonen koop ik een sticker in de plaatselijke merchandise winkel (er zijn er tientallen) en ik besluit me nu weer aan mijn project te wijden.

Port Erin is het zuidelijkste puntje van Man dus hop hop op het zadel en rustig de binnenwegen opzoeken. Een uitstekende koffie moet met baargeld worden afgerekend, waarbij de Indische uitbater mij twee papertjes geld teruggeeft waarop de bank van Man staat afgebeeld. Vast niet geldig in Engeland en als ik klaag kijkt hij beteuterd en geeft toe dat ik het geld wel bij een bank kan inwisselen maar niet mee kan betalen. Dus ik sta er op dat ik engels geld terug krijg en dat lukt met hulp van een vriend die is toegesneld. De rakkers.

Lang blijft het koud op de motor. De zon komt achter de wolken vandaan maar de lucht blijft koud. En motorrijders hebben van nature veel tegenwind. Ik ga langs de westkust, waarbij de weg met zijn wegdek en vergezichten wel aan Schotland doet denken, naar Peel. In Peel staat een kasteel dat mogelijk model heeft gestaan voor de mythes rond Avalon. Nu is het een toeristische attractie bij een haven vol dure jachten, omzoomd met dure appartement complexen. Maar ja, Man is niet voor niets een belastingparadijs.

Het gaat verder langs de kust naar het noordelijkste puntje : Head of Ayr boven Bride. De lucht geurt er volop van de bloeiende brom als ik kort pauzeer met een slok water.

Dan naar Ramsey waar ik in de buurtsuper een bak sla, een sandwich en een pint melk koop. Aan de haven smikkel ik de sla naar binnen. Vervolgens moet en zal ik naar Slayfall, wat ik dacht dat het hoogste punt van het eiland is. Dus niet. Het is een prachtig dal met water en valletjes waar je prima kunt wandelen. En vervolgens kom ik weer uit in Ramsey waar ik aan het strand mijn broodje en melk verorber.

Terug langs de oostkust, waar meer kliffen zijn en waar ik in Laxey een reusachtig stalen waterrad bewonder. Toetoe zegt het kleine treintje dat ik tegenkom. Te laat om te fotograferen, maar denk maar aan dat beroemde trammetje uit de films in San Fransisco.

Na al dat moois ben ik om 15:00 alweer in Douglas en zet de motor uit. Ik ga eens even de winkelstraat in voor een koffie en wat internetten.

In de plaatselijke koffiewinkel krijg ik een email van een potentiële klant, met een vraag die ik graag wil beantwoorden. Heb ik de komende twee uur weer wat te doen want de boot gaat pas om 19:45 (vanaf 18:00 inchecken).

Als ik bij de Starbucks de klantpuzzel denk te hebben opgelost ga ik even een broodje kebab scoren en koop nog iets voor straks aan boord.

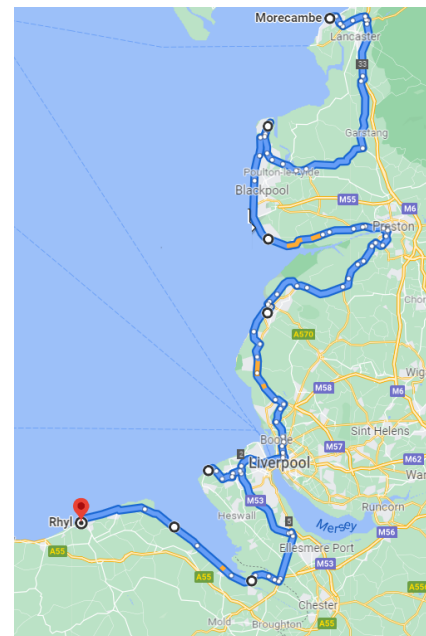
De aankomst van de ferry in Engeland is gepland voor 23:15 dus . . . Dat wordt weer wachten wachten wachten (maar wel met een sticker op de koffer). De hoteleigenaresse heb ik opgebeld en ze zal op me blijven wachten.

20170510 Dag 9 van Morecambe naar Rhyl

Gisteren stopte het verhaal bij het verlaten van Isle of Man. De boot voer steeds verder en met het laatste zuchtje dataverbinding heb ik het verhaal kunnen uploaden. Daarna kwam de digitale rust en ben ik in een luxe stoel naar de zonsondergang gaan kijken.

Kalm aan boord dus met de benen op de stoel voor me de komende drie uur doorbrengen met een dutje, een puzzeltje, een paar blaadjes lezen.

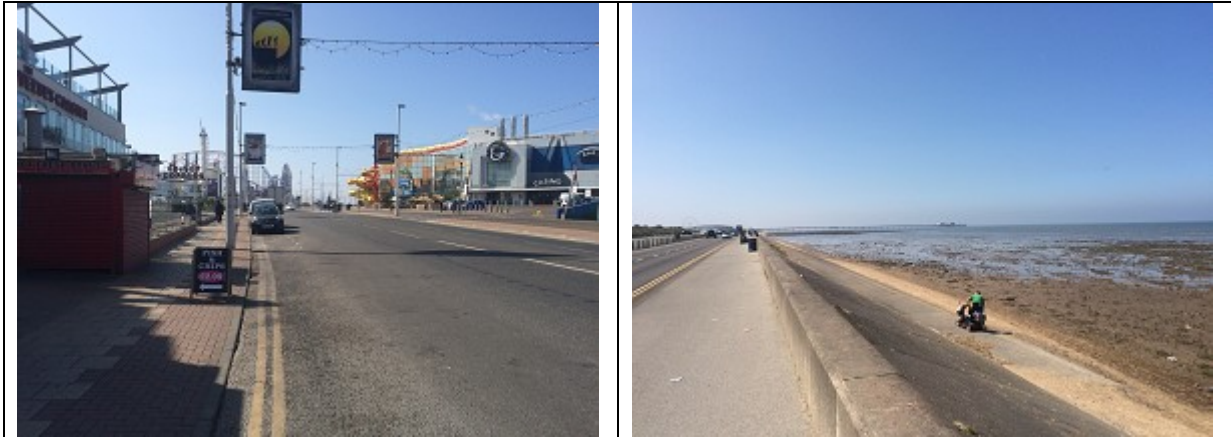
Aan de overkant was met behulp van Tomtom het hotel Crown in Morecambe snel gevonden en met hulp van de lieve dame die voor me opbleef sjouw ik de tassen naar boven. De koffers blijven op de brommer. Het is half een als ik schoon onder de lakens schuif.

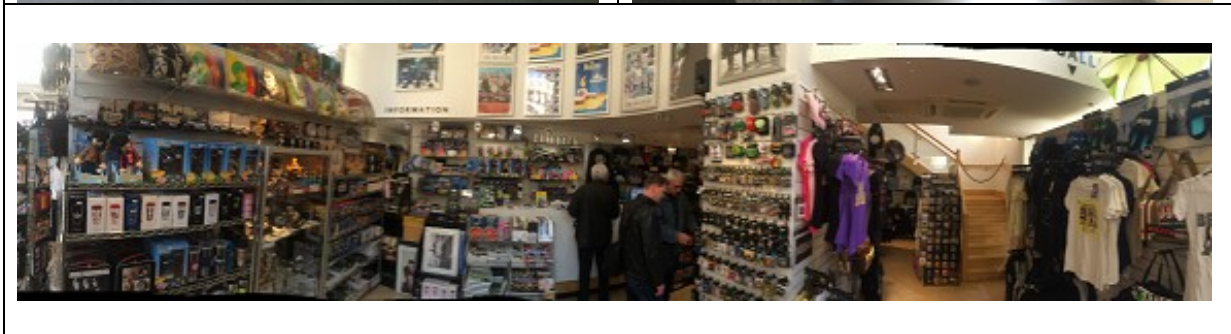
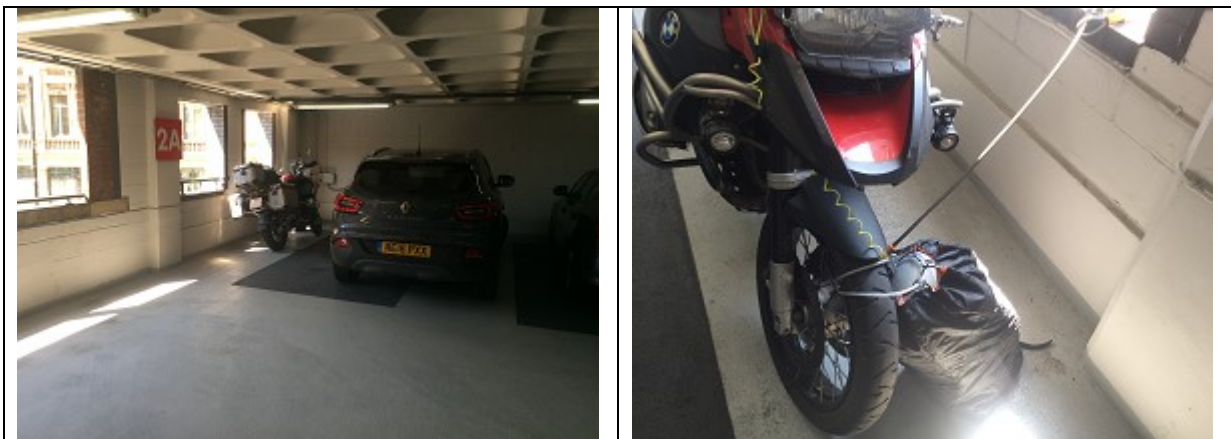
De ochtend begint net als andere dagen met zonschijn en scrambled eggs. Heerlijk. Het eerste gesprek is met een hindoe dame in nachtgewaad die Amsterdam geweldig vindt, niet weet hoe de broodtoaster werkt en geen water uit de kan krijgen kan. Het volgende gesprek laat even op zich wachten. De eenpersoonsmotorclub bestijgt het stalen ros en geeft het de sporen richting Fleetwood. Vlak land met een soort moerassig karakter, binnendijks ontgonnen tot weiland met koeien en schapen. Fleetwood zelf heeft een gigantisch hotel aan de kust gebouwd, het North Easton Hotel, en de oude glorie spat er van af. Net als alle huizen die net niet verveloos zijn maar slecht onderhouden. De commercie viert echter hoogtij in het supermoderne Fleetwood Freeport shopping center.

Het stuit me tegen de borst als je ziet hoeveel reclame onder ander de Bank of Scotland maakt voor hypotheekleningen. En leningen. En als je ziet hoe slecht en armoedig men er hier bijloopt, en hoeveel mensen er op een doordeweekse woensdag over straat slenteren. Ik kan me niet voorstellen dat het economisch verantwoord is om nu leningen af te sluiten om nog meer te consumeren. Einde bespiegeling. Ik rij de boulevard van Blackpool op. En als je al praat over achteruitgang. Het is één groot circus, één grote kermis. Van bonte versiering via paarse honeymoon hotels met glitter, met

lichtkettingen en carroussels, met achtbanen en gokhallen. Kilometers lang klatergoud en geldklopperij. Las Vegas gestript op een esplanade. Gruwel.

Zo dicht mogelijk langs de kust rij ik naar Liverpool om de geboortegrond van mijn jeugdidolen, The Beatles, te aanschouwen en dan met name de Cavern Club. Ik ben een beetje angstig om de motor ergens te parkeren maar in de Qpark garage durf ik het aan. Wandelend naar het centrum klinken steeds meer bekende melodietjes. In de Cavern zelf stikt het van de vijftigers en zestigers en speelt een gitarist live om er best goed bij te zingen "I heard the news today, oh boy!". Een broodje verder ben ik bezig de motor weer te starten voor het laatste deel van vandaag. Wales.

Net als ik de Mersey River onderdoor gereden ben kom ik in Wales en terwijl ik het leuk vind om namen uit te spreken leer ik het hier binnen vijf minuten af. Gwyllid din harf Almwg. Tomtom ziet een korte weg die ik echt niet gezien had, richting Rhyl. 16 procent op en neer door bos en over weiland, met af en toe een Landrover die de hoek om komt zeilen en mij met mijn koffers het struweel in duwt. Grind in zijn porridge zal hem zijn deel zijn! Boer.

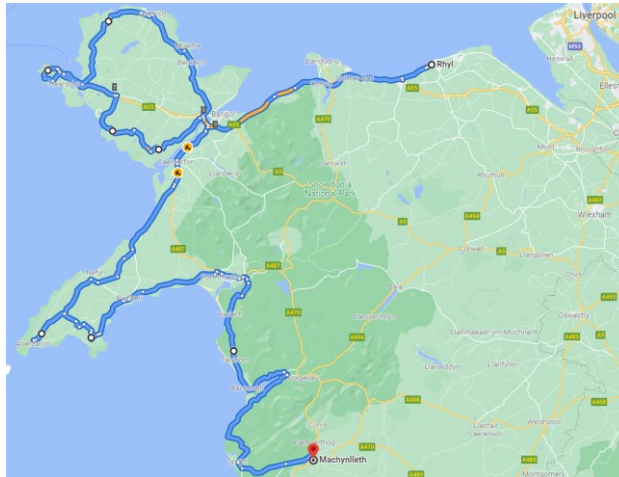
In Rhyl is het warm en zonnig en ik heb er genoeg van voor vandaag. Booking.com toont een paar opties waarvan ik er eentje eerst wil zien. Hierdoor rij ik naar rechts en zie "vacancies" bij een lieflijk huisje. Niet veel later heeft opa Allan, de doe-het-zelver, aan zijn vrouw opdracht gegeven om de poort te openen in de tuin zodat de motor vannacht in de tuin slaapt. En ik boven. In een huis vol banken en stoelen met plaids en dekens erover en met snuisterijen zover het oog reikt. En een zelfgemaakte douche met eigen intelligentie die eerst heet is, dan stopt. Als je ergens aan draait begint hij weer. Koud. En dan weer heet. Er zit 1 handle aan maar die heeft geen invloed op het gedrag van de waterstraal.

In de tuin hoor ik oma Kay en haar kleinzoon over de motor praten. "Awesome!", roept de kleine met rubberlaarsjes en luier. Als ik beneden kom til ik de kleine op de tank en laat hem de motor starten. We hebben er weer een motorrijder in spe bij.

De kaart ligt inmiddels weer op tafel en ik ga de reis van morgen plannen. Leuk.

20170511 Dag 10 van Rhyl naar Machynlleth

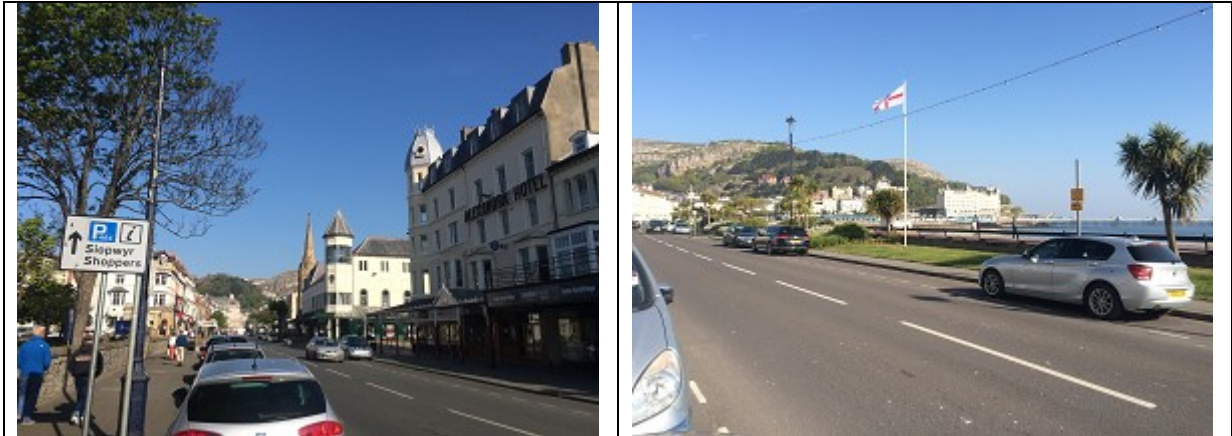
Na het bedenken van de route voor vandaag ben ik gisteren 'de stad' ingelopen. Forget it. Wat een verloederding. En we doen het met zijn allen onszelf zelf aan. We gaan voor het goedkoopste en laten ons verleiden door aanbiedingen die te mooi zijn om waar te zijn. Daardoor raken mooie authentieke gebouwen zoals hotels en restaurants in verval en kopen (buitenlandse / oosterse) investeerders goedkoop grond om nog grotere shopping paleizen te ontwikkelen. In Groot-Brittannië lopen ze daarin voorop, lijkt het.

Een leuk uitzijnde pub heeft nu spandoeken in plaats van een naam op de gevel waarop schreeuwend staat dat hier de laatste Sky-sport uitzendingen live getoond worden. Na de karaoke en DJ Tinnef.

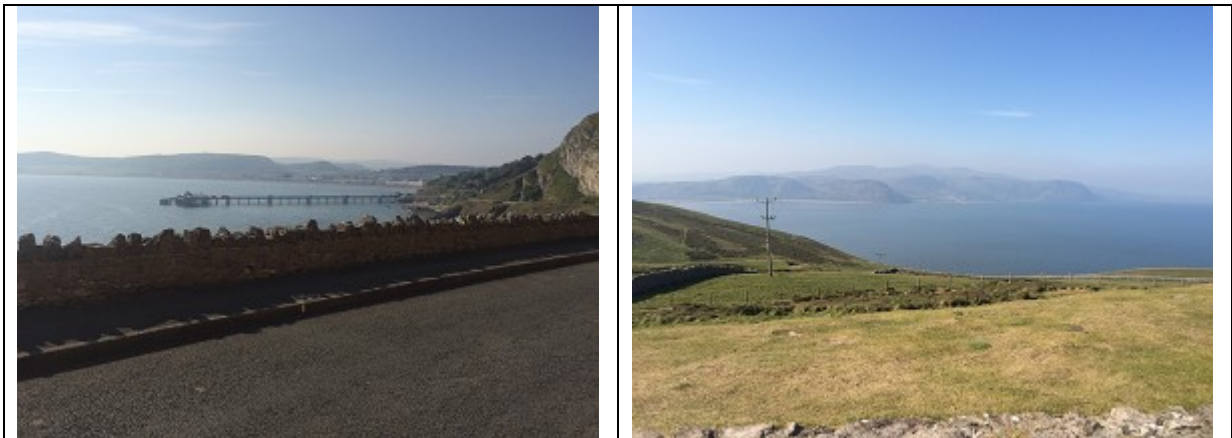
Het goede nieuws is dat ik terecht kom in een klein Chinees restaurant met een aardige edoch graatmagere Roemeense bedienster en een dikke Engelse dame die de Chinese kok luidkeels aanspoort tot nog harder werken. Het arme mannetje staat in zijn eentje te roeren en te scheppen dat het een lieve lust is. Het eten van het buffet is goed genoeg om van te genieten, ook al ziet het er niet allemaal even smakelijk uit. Als zijnde de enige gast van vanavond zal ik de sfeer niet bederven en eet mijn buikje rond. Een kilometertje teruglopen en dan dromen van bergen en slingerwegen.

Het ontbijt staat in het teken van de twee ouwetjes die naar het ziekenhuis moeten voor een controle en prompt zijn er twee gasten te laat. Met haast wordt voor hen nog een full english breakfast klaargemaakt zodat het hele pension stinkt naar vet en spek. Ikzelf had geen honger en was op tijd weer op weg. Maar de Schwung zat er niet in. Het landschap was ook niet echt bijzonder. Kilometerslang camping na camping met van die woonwagens / stacaravans opeengepakt in grote dorpen. OK, er is een strandje. Maar ik vind het saai.

Ik wordt echt wakker als ik een keer op een rotonde de vierde afslag pak in plaats van de vijfde, kom ik achter een madam te rijden die opeens helemaal naar links gaat, alsof ze mij voorbij wil laten, en dan dwars over naar rechts draait naar een oprit. Mijn ABS werkt en ook zij is geschrokken.

Dan kom ik in Llandudno, een provinciestad met alleraardigste winkelstraten, breed en met gietijzeren luifels die aan Bourbon Street doen denken. Ik rij de hoge berg op waar ook een kabelbaan is en een bergtrein. Een heuse bergweg met haarspelden leidt naar de top. En de afdaling weer het stadje in gaat met 25% tegelijk best rap. Leuk.

Vandaar rij ik naar Beaumaris, ook een erg mooi stadje met een mooie kettingbrug, en daarna naar de landtongpunt Holyhead.

Een rit zomaar langs de kust zorgt er helaas voor dat je niet veel van het binnenland ziet. Daarentegen zijn de kustplaatsen, zolang er geen campings zijn, best aantrekkelijk met soms een baai en soms een haventje. Zeker op de volgende landtong waar ook Aberdaron ligt en het toeristische dorpje Pwllheli zijn voldoende leuke plekjes te vinden.

Wat me opvalt is dat ik eigenlijk altijd bootjes op het droge zie liggen. Alsof het de hele dag door eb is. Ik moet toch eens om opheldering vragen.

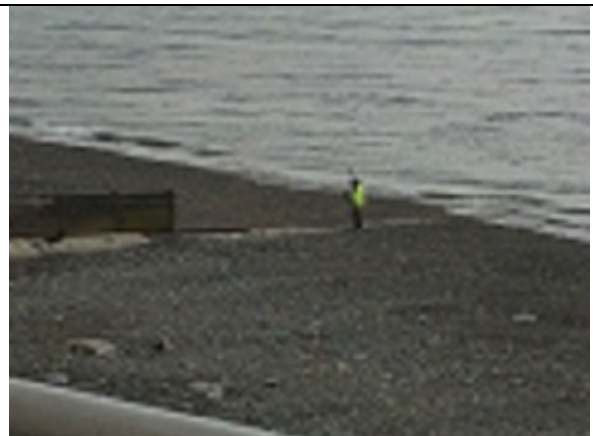
Eb?

Vloed?

Afdaling.

Landmeter.

Na Criccieth gaat de kust meer noord-zuid en rij ik naar beneden. Er is hier meer bos en meer berg met bijbehorende wegen. Om een stuk om een drooggevalen fjord af te korten ligt er een oude houten brug waar je voor 50 pence overheen mag.

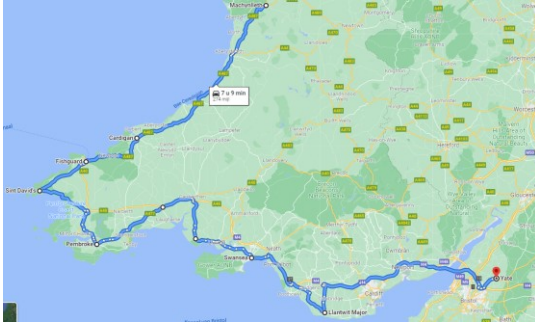

Daarna rijgen de bochten zich aaneen tot een mooie slingerweg die leidt tot aan het dorpje Machynlleth waar ik om 18:00 met Nick Sanders heb afgesproken. Hij is druk dus hij heeft maar een uurtje tijd. Ik ben er om 17:30 dus tijd om te douchen en alvast een klein stukje te schrijven.

Had ik verteld over Nick, over hoe de rit in Wales (the Clover Leaf) opeens niet doorging? En had ik verteld over Nick, over hoe de geplande Marokko reis opeens een week vervroegd was? Nu, deze zelfde Nick, met wie ik een afspraak heb om 18:00, is er om 18:55 nog niet. Ik heb hem gebeld en ge-

SMS-t en gemaïld dat ik er ben. Geen antwoord. Wat een tegenvaller. Maar ik laat hem mijn avond niet verknallen. Ik heb een mooie dag gehad, een mooie rit en morgen wordt vast ook weer iets om over naar huis te schrijven.

20170512 Dag 11 van Machynlleth naar Yate

Het regent lichtjes uit een grijs wolkendek. Het bed was slecht, een piepende matras met veren, te kort, met een laken dat niet paste. Gisteren was een debacle omdat Nick me weer teleurstelde. Dat zat met best een beetje dwars. En het avondeten ook.

Bij de, zeg maar "nogal aanwezige" hard pratende en bazige hotel-ontbijt-dame zeg ik niets van het menu te willen, slechts een paar plakjes kaas en wellicht een beetje gekookte ham op een bruine boterham. Nou als meneer dat wil dan zal ze wel even in de keuken kijken. En ze komt terug met twee hompen Cheddar en een halve beenham.

Een paar happen (en een gestolen appeltje voor onderweg) verder ga ik de motor opladen en wordt gestoord door het restant van wat ooit mogelijk een aantrekkelijke dame geweest is, maar dat nu quasi ongedwongen stil in een koud hoekje onder een afdak sigaretten zit te roken met een air van "zie mij eens genieten". Haar uiterlijk stoorde niet, daar ben ik na 10'dagen GB wel aan gewend. En ook de rook stoorde me niet, de Schotten en Britten en Welshmen roken als Grieken. Maar dat blaffen. Alsof het een mijnwerker was, of een bulldog. Ik schrok de eerste keer en wist niet waar het vandaan kwam. Daarna zag ik het en voelde alle pijntjes en zo niet meer en ik voelde me bijzonder gezond en gelukkig. Vol goede moed ga ik de regen tegemoet richting de kust met kliffen van Pembrokeshire.

Omdat het wisselt tussen regen en miezer, en omdat de doorgaande weg naar Gardigan dicht langs de kust loopt, heb ik er geen moeite mee om even vaart te maken. Gisteren heb ik besloten om vandaag naar Yate te rijden waar we goede kennissen hebben wonen. Lynn en Jon weten via whatsapp dat ik kom en hebben een B&B (biertje en bed) voor me klaarstaan.

Na Gardigan ga ik de hoek om naar de kust en vind een rustige singletrack met veel heggen maar ook diverse uitzichten op de kliffige kust. Na het pitoreske Fishguard ga ik via Abercastle en Aberiddy dicht langs de kust richting St. Davids met zijn oude kathedraal. Dan neem ik de kortste route naar Marloes en rij door tot aan het einde van de weg bij Martin's Haven. Waar de rust is verstoord door een bus vol wandelaars.

Via Pembroke, eigenlijk best wel een industriële omgeving, rij ik nog één keertje single track naar een kustplaats. Op een Duitse internet site had ik gelezen dat Stackpole de moeite waard zou zijn. Ik kom echter niet verder dan een bemest donker bos en gladde weggetjes die leiden naar een proeftuin waar een schoolreisje is. Weg dus.

Om weer een paar kilometer in de richting van Yate te maken neem ik eerst de snelst weg naar Swansea en dan via Wick en Llantwit Major naar Barry.

Het einde komt in zicht. Onder mijn helm heb ik diverse discussies met mijzelf en ik denk dat de eenpersoonsmotorclub het eens is geworden. Ik had gepland om maandagavond de boot te pakken van Newcastle naar huis, maar het is nu vrijdag en vanavond zit ik in de oksel tussen Wales en Cornwall. Als ik zaterdag verder rij dan kom ik steeds verder van huis en in twee dagen kan ik Cornwall niet de kust rond rijden en ook nog terug naar Newcastle. Als ik zaterdag naar Newcastle rij moet ik twee dagen wachten. Maar als ik zaterdag vanuit Yate via de Eurotunnel naar Frankrijk ga, kan ik zaterdag avond thuis zijn en dus op tijd voor moederdag.

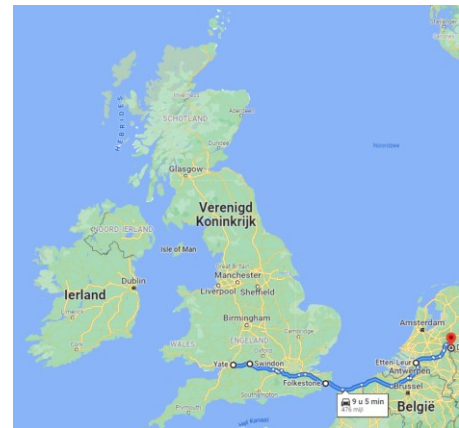
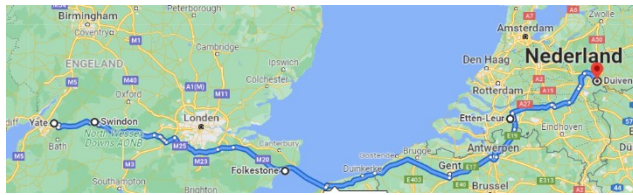

Met die gedachte laat ik Tomtom de route naar Yate bepalen en via de snelweg rij ik langs Cardiff en Newport naar Bristol. Onder de grote hangbrug die Wales en Engeland scheidt is het tij toch vloed geworden en een brede watermassa heeft de modder het zicht ontnomen. In Bristol neem ik nog een korte stop voor wat benzine, water en een hapje.

Dan gaat het naar Yate, waar Lynn en Jon me hartelijk ontvangen. Als verrassing voor thuis ga ik Skypen zodat we met zijn allen een uurtje bijkletsen. We beloven dat we volgend jaar terugkomen en ronden het groeps gesprek af. Daarna nemen Jon en ik samen de situatie in de wereld nog even door onder het genot van een bel Dalwhinny. Typisch. Want geen van twee zijn wij praters. Proost.

20170513 van Yate naar Duiven, einde deel 2.

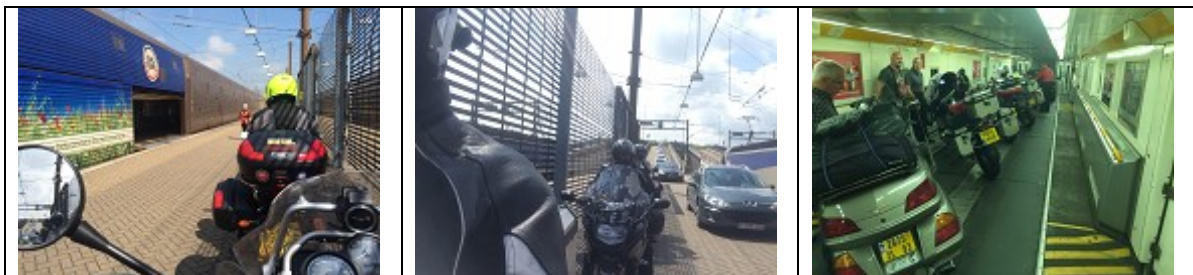

Na het ontbijt graven we de motor uit het grind van de voortuin. Met nog wat kusjes en ferme handdrukken neem ik afscheid van onze vrienden in Yate.

Vandaag wordt een saaie lange snelweg dag. Met als twee, nee drie markante gebeurtenissen:

1. Bij Swindon wordt ik getroffen door een dikke bruine flats. Deze komt uit de lucht vallen en schampt mijn helm en spat uiteen op mijn schouder. Wat de f**k was dat? In het toilet van het volgende tankstation maak ik met water en papier mijn pak zo goed als kan schoon, vieze Schijtreiger!
2. Net voor Folkestone komt er een vreselijk vieze geur van natte hond in mijn helm. Het is niet mijn adem. En als ik het vizier open doe, komt het ook niet van buiten. Wel zie ik onderaan het scherm de resten van een insect. En als ik de vinger van mijn handschoen gebruik om te testen, blijkt daar die stank vandaan te komen. Snel koop ik een kaartje voor de trein en speel mijn helm weer schoon.

3. Een paar weken geleden heb ik in Etten Leur een geweldig chinees restaurantje ontdekt met een geweldige Mihoen Singapore. Ik stop dus vandaag weer op de markt in Etten Leur en koop zo'n bak en leen een vork. Net buiten het dorp is een tankstation en daar sta ik langs de weg "een vorkje te prikken". Heerlijk.

Maar nu naar huis.

Met een snelheid die net boven het toegestane is, rij ik naar huis.

Eenmaal met de voetjes omhoog op de bank, met om mij heen mijn vrouw en dochter, vertel ik in het kort van mijn belevenissen. Want tja, ik ben geen grote prater.

Einde deel 2.